

In Stuxnet we trust, not in Allah

Lucrare executată în tehnica acului rece pe plexiglass și tehnica de linogravură.

În această lucrare avem imaginea statuii libertății cu hijab pe față și în loc de acea torță a statuii, un creion. Acel hijab, cât și creionul ce îl ține în mână fac referire la felul în care americanii au înțeles ce este libertatea și dreptul la libertate atunci când au lansat în 2010 un virus cibernetic

foarte puternic ce se numea Stuxnet. Acest virus a avut ca țintă centralele nucleare din Iran iar simpla lansare a virusului poate fi considerată o formă de terorism pe timp de pace.

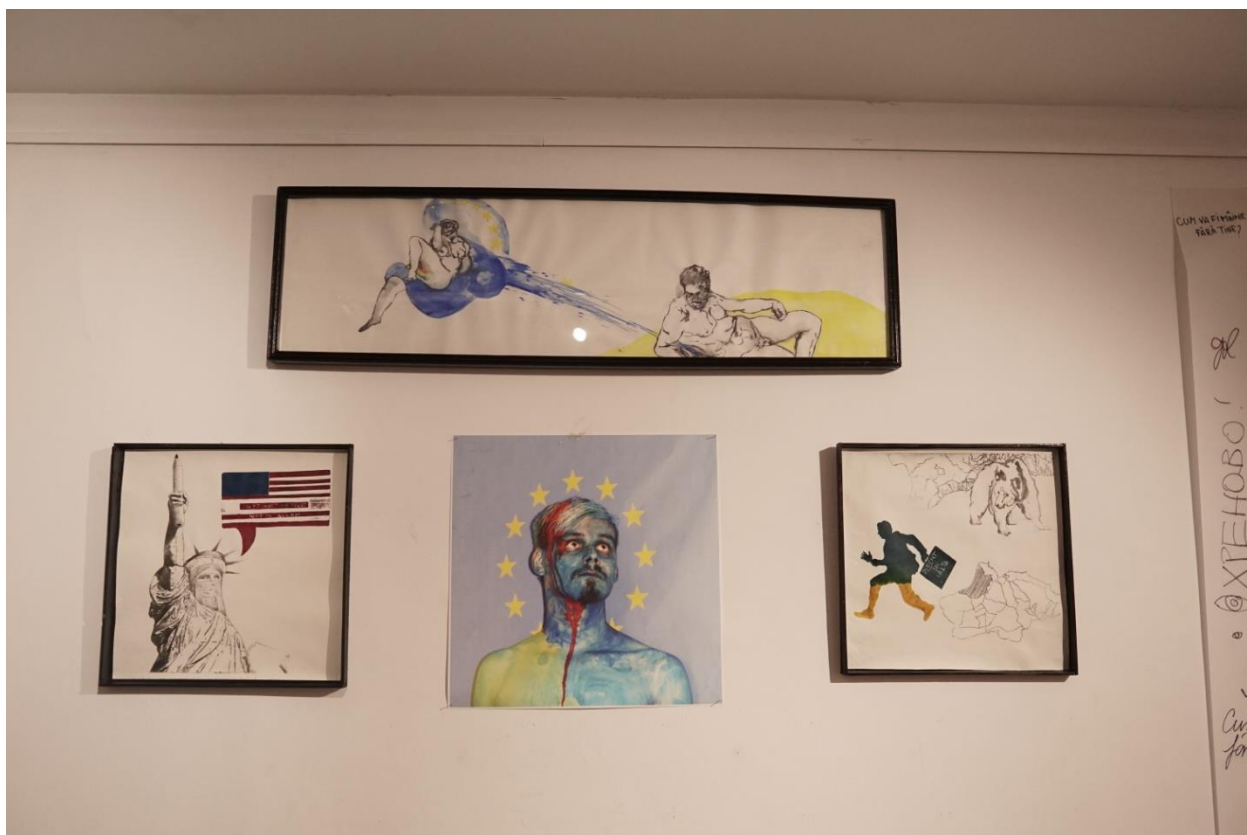

“Sângele apa nu se face”

Trei ani mai târziu de Charlie Hebdo, România sărbătorește Centenarul, o sută de ani de la unirea tuturor provinciilor românești într-un singur stat, România.

Pentru această sărbătoare am creat o instalație dintr-un produs de publicitate farmaceutică, respectiv o cruce cu leduri, din care am scos toată instalația inițială cu leduri și am umplut-o cu o culoare roșie imersată în apă. Aceasta simbolizează sângele scurs în zadar pentru o Românie condusă în anul 2018 de un premier semidoct cu reale probleme de gramatică și vorbire a limbii române, cât și de un președinte de cameră a

deputaților cu dosare penale. În semn de protest față de cele arătate am gândit și numit lucrarea "Centenar – sângele apa nu se face".

Aceste lucrari sunt un exercițiu al rememorării nevoii de a atribui noi sensuri artei și a de a o folosi în scopuri sociale sau politice. Cercetând acest subiect am ajuns la concluzia că manifestul conferă scopuri expresiilor și le extinde în spațiul cultural prin mijloacele unui „rău necesar” uneori, și afirm acest lucru raportându-mă la modul în care toate noile tipologii ale expresiei subiective au fost interpretate inițial ca o deconstrucție a esteticului și a sensului artei în sine. Arta ce a creat forme de revoluții sau a venit ca răspuns al unor revoluții sociale a însemnat un progres în ceea ce privește dezvoltarea individului, mai mult decât a culturii, prin intermediul scepticismului generalizat și al chestionării de sine mai întâi, apoi a subiectului asupra căruia se îndreaptă manifestul. Acest demers poate fi completat cu felul în care Tudor Vianu descria relația artistului cu arta sa: „(...) artistul își înțelege opera ca pe un obiect al cunoașterii (...). El își localizează astfel obiectul acestei preocupări intelectuale în dimensiunea lumii externe, la aceea distanță pe care cunoașterea o implică.”